

งานเลี้ยงที่บ้านตุนญอนมักเล็กราเอาตักตื่นค่อนข้าง และความที่
เจ้าภาพนิยมชมชอบงานเลี้ยงชุดแฟนซีเป็นพิเศษ จึงไม่ใช่เรื่องแปลกที่
จะเห็นสาว ๆ สวมกระโปรงพื้นเมืองเม็กซิกันประดับโบผูกผมควงคู่เข้างาน
มากับตัวตลกไม้ก็โคบาล ส่วนสารถึคนรถของบรรดาแขกหรือก็ไม่ได้รอแถว
อยู่หน้าบ้านตุนญอน แต่วางแผนใช้เวลายามค่ำคืนไว้เบ็ดเสร็จ บ้างก็ไป
ซื้อทาโก้จากร้านรถเข็น บ้างก็คอดไปเยี่ยมหญิงรับใช้ของบ้านใกล้เรือนเคียง
แถวนั้นหากใจกล้าพอ ระหว่างที่หนุ่มสาวพลอดรักกันละเมียดละไมไม่ต่างจาก
ละครน้ำเน่าสมัยวิกตอเรียนอยู่นั้น สารถึบางคนก็จะมารวมกลุ่มกันสูบบุหรี่
และผลัดกันเล่าเรื่องสัพเพเหระ มีบ้างที่บิรโร เพราะเชื่อได้เลยว่าจะไม่
มีแขกคนไหนยอมผละจากงานเลี้ยงก่อนตีหนึ่ง

ดังนั้นคู่หนุ่มสาวที่โผล่ออกจากงานมาตอนสี่ทุ่มจึงเรียกว่าแขกคอก
ทีเดียว โชคร้ายที่คนขับรถของชายหนุ่มหลบไปหาที่ฝากท้องพอดี ชายหนุ่ม
จึงมีสีหน้าอึมทู่ขัปลางคิดหาทางแก้สถานการณ์ ยิ่งต้องสวมหัวม้าทำจาก
กระดาษอัดกาวมาเดินย่ำตึกไปตามถนนแบบนี้ เขาก็ได้แต่นึกเสียใจ
เป็นเพราะโนเอมีแท้ ๆ เธออยากชนะการประกวดชุดแฟนซีปาดหน้า

เลารา เกษาดากับหวานใจ เขาถึงได้ทุ่มสุดตัวเพื่องานเลี้ยงคืนนี้ แต่ดันเหนื่อยเกินไปเพราะคู่คองของเขาดันไม่แต่งองค์ทรงเครื่องตามที่นัดแนะกันไว้เสียอย่างนั้น

โนเอมี ตาบัวดาร์รับปากเขาดีบตีว่าจะเช่าชุดจ็อกกีพร้อมแอสคริปต์ชุดที่แรกมันก็ดูเป็นตัวเลือกที่ฉลาดแกมเปรี้ยวเซ็ดฟันดีอยู่หรอก เพราะเธอได้ยินมาว่าเลาราคจะแต่งเป็นเอวาพร้อมเอางูพันรอบคอ ทว่าลงท้ายโนเอมีกลับเปลี่ยนใจเอาดี้อ ๆ มันช่วยไม่ได้นี่นาในเมื่อชุดจ็อกกีน่าเกลียดแถมยังระคายผิวเกินรับไหว วันนี้เธอเลยสวมชุดราตรีสีเขียวปะผ้าลายดอกไม้ขาวมาแทน แต่ดันลืมบอกคู่คองว่าเธอเปลี่ยนแผนเสียแล้ว

“เอายังไงต่อล่ะที่นี่” อุโก ดัวร์เตโพล่งขึ้น

“ถัดจากตรงนี้ไปสามช่วงถนนเป็นถนนใหญ่ เราน่าจะหาแท็กซี่แถวนี้ได้” เธอบอกอุโกก่อนถาม “นี่ มีบุหรี่ยี่ห้อไหน”

“บุหรี่ยี่ห้อไหน ผมไม่รู้ด้วยซ้ำว่าไปตั้งกระเป๋าเงินไว้ที่ไหน” อุโกตอบพลางเอามือข้างหนึ่งคลำเสื้อแจ็คเก็ต “ว่าแต่คุณพกบุหรี่ยี่ห้อไหนไปตลอดไม่ใช่หรือไง นี่ถ้าผมไม่รู้จักคุณคงคิดว่าคุณขี้ตืดจนไม่ยอมซื้อบุหรี่ยี่ห้อไหน ๆ”

“มีสุภาพบุรุษหยาบขี้ตืดให้มันเร้าใจกว่านี่”

“เวลานี้แค่ลูกอมผมก็ไม่มีให้หรอก คุณว่าผมลืมกระเป๋าเงินไว้ที่งานเลี้ยงหรือเปล่า”

หญิงสาวไม่ตอบ ส่วนอุโกก็ได้แต่หนีบหัวม้าไว้ได้รักรัดด้วยท่าทางทุลักทุเล จนเขาเกือบทำมันตกเมื่อทั้งคู่พากันเดินมาจนถึงถนนใหญ่ โนเอมียกท่อนแขนเรียวยาวโบกเรียกแท็กซี่ ในที่สุดอุโกก็วางหัวม้าบนเบาะรถจนได้

“อย่างน้อยคุณน่าจะบอกผมหน่อยว่าไม่ต้องเอาไอ้เรื่องนี้มาแล้ว” ชายหนุ่มตัดพ้ออุบิบเพราะเห็นคนขับรถยิ้มแฉ่ง เลยเดาว่าอีกฝ่ายขบขันตนด้วยความเวทนา

“เวลาคุณหงุดหงิดแล้วดูน่ารักนี่นา” หญิงสาวตอบพลางเปิด กระเป๋าทือหาบุหรี่

ในสายตาเธอ อุโกหน้าตาละม้ายคล้ายเปโตร อินฟันเต¹ตอนยังหนุ่ม เหตุผลเพียงเท่านั้นมากพอที่จะทำให้เธอหลงใหลในตัวเขา ส่วนคุณสมบัติ ด้านอื่น ๆ ไม่ว่าจะเป็นนิสัยใจคอ ฐานะทางสังคม หรือมันสมองไม่ใช่ สาระสำคัญ ยามที่ถูกตาต้องใจใครหญิงสาวไม่เคยต้องคิดหาเหตุผล ให้มากความ มันก็แค่ช่วงนี้เธอกำลังเห่ออุโกเป็นพิเศษ ทว่าหลังจากได้ใจ เขามาครอบครองไม่ทันไร เธอกลับอยากสลัดเขาทิ้งเสียอย่างนั้น

เมื่อแท็กซี่แล่นมาถึงบ้านโนเอมี อุโกก็เอื้อมมากุมมือเธอไว้

“จูบราตรีสวัสดิ์ผมหน่อยสิ”

“ฉันต้องรีบเข้าบ้านแล้ว แต่จะแบ่งลิปสติกให้ชนิดหนึ่งแล้วกัน” เธอตอบ พร้อมดึงบุหรี่จากปากตัวเองมายัดใส่ปากชายหนุ่ม

อุโกทำหน้าที่ควมวดชะโงกออกนอกหน้าต่างรถมองตามอีกฝ่าย ขณะเดียวกันหญิงสาวก็รีบวิ่งเข้าบ้าน ก่อนเดินตัดสวนหย่อมตรงเข้าไปยัง ห้องทำงานของพ่อ มันเป็นห้องที่ตกแต่งแบบสมัยใหม่เช่นเดียวกับส่วนอื่น ๆ ของบ้านเหมือนต้องการป่าวประกาศความเป็นเศรษฐกิจใหม่ อันที่จริงพ่อของ โนเอมีไม่เคยตระกะกำลำบาก เพียงแต่เขาเปลี่ยนธุรกิจสีย้อมเล็ก ๆ ให้กลายเป็นบ่อเงินบ่อทองได้ อีกอย่างเขารู้จักรสนิยมของตัวเองดีและไม่อายที่จะอวด เขาชื่นชอบสีสันดูฉาดกับการออกแบบที่เรียบง่าย แก้วอึ้งของเขาล้วนบุณวม สีแดงสด ทั้งยังประดับพรรณไม้ราคาแพงเพิ่มพื้นที่สีเขียวในทุกห้อง

ประตูห้องทำงานของพ่อเปิดอยู่ โนเอมีจึงเดินลี้วเข้าไปทันทีโดย ไม่หยุดเคาะให้เสียเวลา สั่นรอกเท้าแหลม ๆ กระแทกกับพื้นไม้เนื้อแข็งดังก๊อ๊ก ๆ ตลอดทาง หญิงสาวยกนิ้วปิดดอกกล้วยไม้ที่เสียบบม ก่อนนั่งลงบนเก้าอี้

¹ Pedro Infante Cruz (ค.ศ. 1917-1957) นักแสดงและนักร้องเพลงพื้นเมืองชาวเม็กซิกัน

ตรงหน้าพ่อพร้อมถอนหายใจดัง ๆ แล้วโยนกระเป๋าถือลงบนพื้น เธอรู้ดี เช่นกันว่าตัวเองชอบหรือไม่ชอบอะไร และสิ่งที่เธอไม่ชอบก็คือการถูกตามตัวกลับบ้านตั้งแต่หัวค่ำ

พ่อโบกมือให้เธอเข้ามา ถึงแม้ว่าเสียงรongเท้าส้นสูงจะดังมาแต่ไกล ไม่ต่างจากคำทักทาย ทว่าเขาก็เอาแต่ก้มหน้าก้มตาอ่านเอกสารไม่ได้มองเธอด้วยซ้ำ

“ไม่ยากเชื่อเลยว่าพ่อจะโทรไปบ้านคุณนุณ” หญิงสาวพูดพลาง ถอดถุงมือสีขาว “หนูรู้ว่าพ่อไม่ชอบใจที่...”

“เรื่องนี้ไม่เกี่ยวกับอูโก” พ่อตัดบท

โนเอมีขมวดคิ้ว มือขวาถือถุงมือข้างหนึ่งค้างไว้ “ไม่เกี่ยวหรือคะ”

หญิงสาวขออนุญาตพ่อไปงานเลี้ยง แต่ตั้งใจไม่บอกว่าไปกับอูโก ดัวร์เตเพราะรู้ว่าพ่อคิดอย่างไรกับเขา พ่อกลัวว่าอูโกจะจู้จिमเธอด้วยคำขอแต่งงานแล้วเธอจะบ้ำจี้ตักปากรับคำ ทั้งที่ความจริงโนเอมีไม่เคยคิดจะแต่งงานกับอูโกและเคยบอกแม่ไปแล้ว ทว่าพ่อกลับไม่เชื่อ

โนเอมีก็เหมือนสาวจากตระกูลดังคนอื่นในเม็กซิโกซิตี้ เธอชอบปิ้งที่ห้างปลาซิโอ เด เอียร์โร ทาลีปสติกอลิซาเบธ อาร์เดน และมีเสื้อขนสัตว์ชั้นเลิศในครอบครองสองสามตัว นอกจากนี้เธอยังพูดภาษาอังกฤษน้ำไหลไฟดับ ซึ่งเรื่องนี้ต้องยกความดีความชอบให้เหล่าซิสเตอร์ในโรงเรียนเอกชนมอนเซอราต เนื่องจากครอบครัวคาดหวังว่าเธอจะใช้เวลาว่างให้เกิดประโยชน์ด้วยการค้นหาสามี ดังนั้นในสายตาของพ่อ กิจกรรมรื่นเริงใด ๆ ย่อมต้องพ่วงการหาคู่ครองเข้าไปด้วย จะมาเที่ยวเล่นเอาสนุกไปวัน ๆ ไม่ได้เด็ดขาด นี่ถ้าพ่อของเธอถูกขะตากับอูโกก็ดีไป แต่อูโกเป็นแค่สถาปนิกธรรมดา ๆ ในขณะที่พ่อคาดหวังให้โนเอมีมีกใหญ่ใฝ่สูงกว่านั้น

“ใช่ แต่นั่นก็อีกเรื่องที่เราต้องคุยกัน” คำตอบของพ่อทำให้เธองุนงกว่าเดิม

ระหว่างที่โนเอมีกำลังเดินรำเบา ๆ อยู่ในงานเลี้ยงก็มีคนรับใช้เข้ามา ตะแคงไหล่ ก่อนเอ่ยถามว่าเธอต้องการรับโทรศัพท์จากคุณตาบัวดาในห้อง สตูดิโอหรือไม่ การถูกขัดจังหวะทำให้เธอหมดสนุกตั้งแต่หัวค่ำ เพราะนี่คือ พอร์จันได้ว่าเธอแอบไปเดทกับอูโก เลยตั้งใจจะกระซอกเขาออกจาก อ้อมแขนเธอและคิดว่ากล่าวลูกสาว แต่ถ้าเจตนาของพ่อไม่ใช่เรื่องนั้น แล้วจะเป็นเดือดเป็นร้อนเรียกตัวเธอมาปုပ်ทำไมกัน

“ไม่ใช่เรื่องร้ายใช้ไหมคะ” โนเอมีถามด้วยน้ำเสียงที่เปลี่ยนไป ยามโกรธขึ้นมาเสียงเธอจะแหลมเหมือนสาวน้อย ผิดจากน้ำเสียงรื่นหู ที่สู้อุตส่าห์ฝึกจนคล่องปากเมื่อไม่กี่ปีที่ผ่านมา

“พ่อเองก็ไมรู้ เรื่องที่พ่อจะเล่านี้ลูกเอาไปเล่าต่อให้ใครฟังไม่ได้ เด็ดขาด ถึงจะเป็นแม่ พี่ชาย หรือเพื่อนคนไหน ๆ ก็ไม่มีช้อยกเว้น เข้าใจไหม” พ่อถามพร้อมกับจ้องนิ่งจนกระทั่งโนเอมีพยักหน้า

เขาเอนหลังพิงพนักเก้าอี้พลาซประคบมือไว้ตรงหน้า ก่อนจะ พยักหน้าตอบ

“เมื่อไม่กี่สัปดาห์ก่อนพ่อได้รับจดหมายจากกาตาลินา ญาติผู้พี่ ของลูก เนื้อความในจดหมายกล่าวพาดพิงสามีของเธออย่างรุนแรง พ่อเลย ต้องเขียนไปถามเวอร์จิลให้รู้ที่มาที่ไป แล้วเขาก็ตอบกลับมาว่าระยะนี้ กาตาลินาดูเศร้าซึมพิกล แต่เขามั่นใจว่าเธอกำลังฟื้นตัว เราเขียนตอบกัน ไปมาอยู่อย่างนี้ พ่อพยายามย้ำไปว่าถ้ากาตาลินาเศร้าซึมอย่างที่เขาวางจริง เขาก็น่าจะลองพาเธอไปหาหมอที่เม็กซิโกซิดีดูสักครั้ง แต่เวอร์จิลแย้งมาว่า ไม่จำเป็น”

โนเอมีถอดถุงมืออีกข้างวางไว้บนตัก

“เราต่างจนปัญญา ที่แรกพ่อก็ไม่คิดว่าเขาจะยอมลดราวาศอก แต่ตอนหัวค่ำกลับมีโทรเลขส่งมา...ลูกเอาไปอ่านสิ”

พ่อพูดกลางหยิบกระดาศแผ่นหนึ่งบนโต๊ะทำงานส่งให้โนเอมี มั่นเป็นจดหมายเชิญเธอไปเยี่ยมญาติผู้พี่ เมืองที่กาตาลินาอยู่ไม่ได้มีรถไฟ

วิ่งผ่านทุกวัน มีก็แต่เพียงวันจันทร์เท่านั้น นอกจากนี้พวกเขาจะส่งสารถึงมารอรับเธอที่สถานีรถไฟตามเวลาที่กำหนดอีกด้วย

“โนเอมี พยายามให้ลูกไปเยี่ยมกาตาลินา เวอร์จิลบอกว่าเธอเอาแต่เรียกหาลูกไม่หยุดหย่อน แล้วพ่อก็คิดว่าเรื่องแบบนี้ปล่อยให้ผู้หญิงจัดการกันเองน่าจะดีกว่า ลงท้ายมันอาจไม่ใช่เรื่องใหญ่โตอะไรนอกเสียจากปัญหาชีวิตคู่ ไข่ว่าญาติเราคนนี้จะไม่มีประวัติติโพลติพายซะเมื่อไหร่ เธออาจแสร้งทำเพื่อเรียกร้องความสนใจก็ได้”

“หากเป็นอย่างที่พ่อบอกว่า ทำไมปัญหาชีวิตคู่หรือการติโพลติพายของพี่กาตาลินาถึงมาเกี่ยวกับเราได้ล่ะคะ” โนเอมีถาม แม้ในใจจะรู้สึกว่าการวิจารณ์ของพ่อไม่ยุติธรรมนัก ญาติผู้พี่ของเธอสูญเสียทั้งพ่อและแม่ไปตั้งแต่เด็ก ถ้าหล่อนจะว่ารุ่นเศร้ายิ่งเป็นครั้งคราวก็ไม่เห็นจะผิดตรงไหน

“จดหมายของกาตาลินาแปลกพิลึกนะสิ เธออ้างว่าถูกสามีวางยาซ้ำยังบอกว่าเห็นนิมิต พ่อเองก็ไม่สันหัดเรื่องโรคภัยหรือกนะ แต่เจอเข้าแบบนี้พ่อคงต้องรีบไปหาจิตแพทย์เก่ง ๆ ในเมืองนู่นแล้ว”

“มีจดหมายฉบับนั้นไหมคะ” หญิงสาวถาม

“มีสิ นี่ไงล่ะ”

ลายมือบนจดหมายแสนจะยืดยาวไร้ระเบียบ โนเอมีต้องเพ่งอยู่นานกว่าจะแกะลายมือออก ทั้งยังไม่สามารถจับประเด็นอะไรได้

...เขาพยายามวางยาฉัน บ้านหลังนี้ฟอนเพถึงเนื้อใน กลิ่นเน่าแผ่ซ่านไปทั่ว ความเลวทรามโหดร้ายล้นปรี่จากทุกอณูฉันพยายามประคองสติไม่ให้ความสกรปรกโสมมนี้เล่นงานเอาได้ ทว่ากลับล้มเหลว จนสุดท้ายก็ไม่รู้กระทั่งวันเวลาหรือแม้แต่คิดอ่านได้แจ่มใสอีกต่อไป ได้โปรดเถอะ ได้โปรดพวกโหดเหี้ยมไร้ความปราณีไม่ยอมปล่อยฉันเป็นอิสระ แม้จะเอาแผ่นไม้ขีดประตู่ไว้พวกมันก็ยังเข้ามาจนได้ ยามดึกสงัด

ภูตผีจะมากระชิบข้างหู ภูตผีไร้ร่างที่คอยตามรังควานพวกนี้
ช่างน่ากลัวเหลือเกิน ทั้งงูที่กัดกินหาง ฟันโสมมได้ฝ่าเท้า
คนกลับลอก ถ้อยคำสับปลับ ไยแมงมุมที่สั้นไหวขณะแมงมุม
เยื้องย่าง ฉันทคือกาตาลินา กาตาลินา ตาบัวดา “กาตาลินา”
กาตา กาตา ออกมาเล่นกันเถอะ โนเอมี พี่คิดถึงเธอ
และภาวนาขอให้ได้เจอเธออีก เธอต้องมาช่วยพี่นะ โนเอมี
เธอต้องช่วยพี่ เพราะพี่ไม่อาจช่วยเหลือตัวเองได้อย่างที่
ต้องการ พี่ถูกพันธนาการด้วยใยเหล็กที่รัดจิตใจและเนื้อหนัง
นั่นไงล่ะ มันอยู่ในผนังพวกนี้ พี่ถูกจับตรึงไว้ไม่คลาย จำต้อง
ขอให้เธอช่วยปลดปล่อยพี่ ตัดมันทิ้งซะ หยุดยั้งพวกมัน
เดี๋ยวนี้ สวรรค์โปรด...

รีบ ๆ เข้า

กาตาลินา

ข้าร้ายหล่อนยังขีดเขียนตัวหนังสือ ตัวเลข พร้อมทั้งวงกลมไว้บน
ขอบกระดาษ เห็นแบบนี้แล้วใจคอไม่สู้ดีเอาเสียเลย

เธอได้พูดคุยกับกาตาลินาครั้งสุดท้ายเมื่อไรกันนะ คงเป็นหลายเดือน
ก่อน หรืออาจจะเกือบหนึ่งปี กาตาลินากับสามีไปดื่มน้ำผึ้งพระจันทร์ที่
ปาซูกา ช่วงนั้นหล่อนโทรหาโนเอมีพร้อมส่งไปรษณียบัตรให้อีกสองสามแผ่น
ทว่าหลังจากนั้นก็เริ่มขาดการติดต่อไปคือ ๆ แม้หล่อนจะส่งโทรเลขมา
อวยพรวันเกิดคนในครอบครัวได้ทันเวลาทุกครั้ง และไม่ลืมส่งจดหมาย
อวยพรวันคริสต์มาสพร้อมของขวัญ หรือจริง ๆ แล้วจดหมายอวยพร
วันคริสต์มาสเป็นฝีมือเวอร์จิลกันนะ เพราะเนื้อความในจดหมายนั้นช่าง
แห้งแล้งนัก

ทุกคนเข้าใจว่ากาตาลินามีความสุขกับชีวิตข่าวใหม่ปลามันเสียจนไม่มีอารมณ์มานั่งเขียนจดหมาย นอกจากนั้นเห็นว่าบ้านหลังใหม่ของหล่อนยังไม่มีโทรศัพท์ตามประสาบ้านในชนบท ถึงอย่างไรกาตาลินาก็ไม่ชอบเขียนจดหมาย โนเอมีเองก็วุ่นวายกับงานสร้างสรรค์และการเรียน เธอจึงทักท้วงว่ารออีกสักหน่อย กาตาลินากับสามีก็จะควงคู่กันแวะมาหาที่เม็กซิโกซีดีเอง

ประเด็นคือจดหมายฉบับนี้ขัดกับนิสัยของญาติผู้พี่โดยสิ้นเชิง มันเป็นจดหมายเขียนด้วยมือ แต่โนเอมีรู้ว่ากาตาลินาชอบใช้เครื่องพิมพ์ดีด แลมใจความยังสะเปะสะปะ ทั้งที่หล่อนเป็นคนเขียนหนังสือรวบรัด

“แปลกเหลือเกินค่ะ” โนเอมียอมรับ เธอเตรียมจะแย้งอยู่แล้วเชื่อว่าพ่อตีโพยตีพายไปเอง หรือไม่ก็ฉวยโอกาสใช้เรื่องนี้เป็นข้ออ้างเพื่อแยกตัวเธอจากอูโก ทว่าดูท่าจะไม่เป็นเช่นนั้น

“ยิ่งกว่าแปลกอีก ลูกน่าจะเข้าใจแล้วนะว่าทำไมพ่อถึงต้องการคำอธิบายจากเวอร์จิล และทำไมพ่อถึงประหลาดใจนักเมื่อเขากล่าวหาว่าพ่อก้าวท้าว”

“พ่อเขียนไปว่ายังไงกันแน่คะ” โนเอมีชักหน้าใจว่าสามีของกาตาลินาจะไม่พอใจ เนื่องจากพ่อของเธอเป็นคนจริงจัง บางครั้งพ่ออาจจะพูดจาแข็งกระด้างจนทำให้คนฟังผิดใจเอาได้

“ลูกต้องเข้าใจนะ พ่อก็ไม่ได้ชอบใจนักที่จะให้หลานสาวไปอยู่ในสถานที่อย่างลา กัสตัญญูเดา...”

“พ่อบอกเขาไปอย่างฉันทะรอคะ บอกว่าจะส่งพี่กาตาลินาไปโรงพยาบาลบ้านเนี่ยนะ”

“มันเป็นตัวเลือกที่พ่อเสนอไป” พ่อตอบพลางยื่นมือมารอ โนเอมีจึงคืนจดหมายให้เขา “ยังมีที่อื่นอีก แต่พ่อรู้จักคนในนั้น กาตาลินาอาจจำเป็นต้องได้รับการบำบัดดูแลแบบที่หาไม่ได้ในชนบท เผลอ ๆ อาจจะมีแค่เราที่พร้อมหยิบยื่นการดูแลที่ดีที่สุดให้เธอ”

“พ่อไม่เชื่อใจเวอร์จิล” โนเอมีเอ่ยขึ้น

พ่อของหญิงสาวแค้นหัวเราะออกมา “กาตาลินาแต่งงานปุ๊บปั๊บ แพบจะเรียกว่าไม่ได้คิดให้ถี่ถ้วน โนเอมี พ่อไม่เคยพูดแบบนี้มาก่อน พ่อยอมรับว่าเวอร์จิล ดอยล์เป็นคนมีเสน่ห์ แต่จะพึงพาได้หรือเปล่านั้นก็อีกเรื่อง”

พ่อพูดมีเหตุผลทีเดียว การหมั้นของกาตาลินาถูกจัดขึ้นอย่างรวบรัด จนน่าใจหาย มิหนำซ้ำญาติฝั่งเธอยังได้พูดคุยกับเจ้าบ่าวแทบนับคำได้ โนเอมีไม่รู้ด้วยซ้ำว่าทั้งคู่เจอกันได้อย่างไร รู้เพียงว่าผ่านไปไม่กี่สัปดาห์ กาตาลินาก็อ่อนบัตระเซิงงานแต่งเสียแล้ว โนเอมีไม่เคยรู้มาก่อนเลยว่าญาติผู้พี่มีคนที่คบหากันอยู่ หากอีกฝ่ายไม่ได้เชิญเธอไปเป็นพยาน การสมรสในศาลละก็ เธอคงไม่รู้เลยว่ากาตาลินาแต่งงานแล้ว

การหลบ ๆ ซ่อน ๆ และความหุนหันพลันแล่นไม่ใช่สิ่งที่พ่อของโนเอมี จะยอมรับได้ง่าย ๆ เขาจึงจัดงานเลี้ยงฉลองมือเข้าให้คู่บ่าวสาว แต่โนเอมีรู้ดีเสียว่าพ่อไม่พอใจที่ถูกหยามเกียรติ ด้วยเหตุนี้เธอก็ไม่เดือดเนื้อร้อนใจ เมื่อกาตาลินาขาดการติดต่อกับครอบครัว ตั้งแต่นั้นเป็นต้นมาต่างฝ่ายต่างก็เริ่มซุ่มซ่องหมองใจกัน แต่เธอยังหวังว่าทั้งสองฝ่ายจะกลับมาญาติดีกันในอีกไม่กี่เดือน พอถึงเดือนพฤศจิกายนเมื่อไร กาตาลินาก็คงโผล่หน้ากลับมาหาครอบครัวที่เม็กซิโกซิตี้เพื่อจับจ่ายสำหรับวันคริสต์มาสเองนั่นล่ะ พอถึงเวลานั้นทุกคนก็จะชื่นมื่น แค่อต้องให้เวลาหล่อนสักหน่อย

“พ่อเชื่อว่าพี่กาตาลินาพูดความจริง และเขาข่มเหงหล่อนจริง” หญิงสาวสรุปพลางนึกหน้าเจ้าบ่าวของกาตาลินา สองคำที่ผุดขึ้นมาในหัวคือ *หล่อเหลาและสุขภาพ* แต่ใช้ว่าเธอเคยพูดคุยกับเขาเกินสองสามประโยคเสียเมื่อไร “หล่อนกล่าวอ้างในจดหมายว่าตัวเองถูกวางยา แล้วไหนจะญาติที่เดินทะเลลมนั่งนั่นอีก พ่อเชื่อเรื่องพรรคนี้อาจจริง ๆ เหมอคะ”

พ่อของโนเอมีลูกจากโตะทำงานก่อนจะเดินไปยังหน้าต่าง สายตาทอดมองบรรยากาศด้านนอกพลางกอดอก หากมองจากห้องนี้ก็จะเห็นกอเฟื่องฟ้าแสนรักของแม่ กลีบดอกสีสดใสกลืนหายไปกับความมืดยามนี้

“เธอไม่สบาย นั่นเรื่องหนึ่งละที่พ่อรู้ และอีกเรื่องคือหากเวอร์จิลกับกาตาลินาหย่าร้างกัน เขาจะกลายเป็นคนสิ้นเนื้อประดาตัวในทันที คุณรู้ว่าสมบัติตระกูลเขาแทบไม่เหลือแล้วตอนที่พวกเขาแต่งงานกัน ดังนั้นตราบดีที่ทั้งคู่ยังเป็นสามีภรรยากันอยู่ เขาก็มีสิทธิใช้เงินส่วนตัวของเธอได้ การรั้งกาตาลินาไว้ที่บ้านหลังนั้นส่งผลดีต่อเขา แม้ว่าจะเป็นการดีที่สูดถ้าเธอกลับเข้าเมืองหรือมาอยู่กับเราก็คงตาม”

“พ่อคิดว่าเขาหน้าเลือดขนาดนั้นเชี่ยวชาญอะ คิดว่าเวอร์จิลเห็นแก่ทรัพย์สินมากกว่าทุกความสุขของภรรยาจริงหรือ”

“พ่อไม่รู้ โนเอมี ปัญหาคือเราต่างไม่รู้ เราไม่รู้จักห้วนอนปลายตีนเขามาก่อน เขาอ้างว่าดูแลภรรยาอย่างดีจนเธอหายวันหายคืน แต่เท่าที่พ่อรู้คือกาตาลินาถูกมัดติดเตียงและต้องหยอดน้ำข้าวต้ม”

“แล้วพ่อยังหาว่าหล่อนตีโพยตีพายอีกหรือคะ” โนเอมีถามพลางเฟงมองช่อดอกกล้วยไม้บนชุดราตรีและถอนหายใจ

“พ่อเข้าใจดีว่ามันเป็นยังไงเวลาที่ญาติป่วย ยาของลูกเคยเป็นโรคหลอดเลือดสมองจนล้มหมอนนอนเสื่ออยู่หลายปี ทำให้พ่อรู้ว่าบางครั้งคนในครอบครัวก็รับมือกับเรื่องทำงานองนี้ไม่ได้มันนั้ก”

“ตกลงว่าพ่ออยากให้หนูทำอะไรคะ” หญิงสาวถาม สองมือวางพับบนตักในท่วงท่างามตา

“ประเมินสถานการณ์ ดูเอาว่าจำเป็นต้องย้ายเธอมารักษาในเมืองหรือไม่ หากจำเป็นก็พยายามเกลี้ยกล่อมให้สามีเธอเห็นดีเห็นงามว่าเป็นทางเลือกที่ดีที่สุด”

“หนูจะทำสำเร็จได้ยังไงกันคะ”

พ่อมอฮัม พ่อลูกคุณี่ละม้ายคล้ายคลึงกันอย่างยิ่ง ทั้งรอยยิ้ม ความเฉลียวฉลาด และนัยน์ตาสีเข้ม

“ลูกเป็นคนเหลวไหลแหละ ไม่ว่าเรื่องไหนก็เปลี่ยนใจเป็นว่าเล่น ตอนแรก ลูกอยากเรียนประวัติศาสตร์ ต่อมาก็เปลี่ยนเป็นการละคร ตอนนั้นก็กลับอยากเรียนมานุษยวิทยาเสียอย่างนั้น แล้วไหนจะเรื่องกีฬา ลูกเรียนกีฬาทุกประเภทที่สรรหาได้ แต่กลับไม่เคยฝึกซ้อมจริงจังเลยสักอย่าง เรื่องหนุ่ม ๆ ก็เหมือนกัน ลูกตกกับผู้ชายไม่เกินสามครั้งแล้วก็ไม่โทรกลับหาเขาอีก”

“เรื่องนั้นไม่เกี่ยวกับคำถามของหนูสักหน่อย”

“ฟังพ่อให้จบก่อนสิ ลูกเป็นคนเหลวไหลแหละ ขณะเดียวกันก็ดันทุรังทำแต่เรื่องไม่เป็นไรเป็นพยาย นี่เป็นโอกาสที่จะใช้ความดันทุรังไปกับสิ่งที่ เป็นแก่นสารสักที ลูกไม่เคยทำอะไรจริงจังเลยยกเว้นเรียนเปียโน”

“และเรียนภาษาอังกฤษด้วยคะ” โนเอมีเสียง ทว่าไม่คิดจะปฏิเสธ คำกล่าวหาที่เหลือ เพราะเธอเปลี่ยนผู้ชายเป็นว่าเล่นและสวมเสื้อผ้าไม่ซ้ำกันสี่ชุดในหนึ่งวันได้จริง ๆ

แต่ใช้ว่าคนเราต้องตัดสินใจทุกอย่างให้ได้ในวัยยี่สิบสองปีเนี่ย เธอเสียงในใจ ทว่าป่วยการจะอธิบายเรื่องนี้กับพ่อ เขารับช่วงธุรกิจของครอบครัวตอนอายุสิบเก้า เมื่อเทียบกันแล้วเธอย่อมเป็นคนไม่เอาถ่าน มีหน้าซ้ำตอนนี้พ่อก็กำลังมองโนเอมีตาเขียว เธอจึงถอนหายใจ

“เอาเป็นว่าอีกสักสองสามสัปดาห์หนูจะไปเยี่ยม...”

“วันจันทร์ นั่นล่ะเหตุผลที่พ่อดึงตัวลูกมาจากงานเลี้ยงกลางคืน เราต้องเตรียมการเพื่อให้ลูกพร้อมขึ้นรถไฟเที่ยวแรกไปเอล ตรินูโปในเช้าวันจันทร์”

“แต่อีกไม่นานหนูต้องแสดงเดี่ยวนะคะ” หลิงสาวเสียง

ทั้งคู่อ้อยู่แก่ใจว่าข้ออ้างนี้ฟังไม่ขึ้น เธอเรียนเปียโนตั้งแต่อายุเจ็ดขวบ และขึ้นแสดงเดี่ยวในงานเล็ก ๆ ปีละสองครั้ง สาว ๆ ในวงสังคมนิยมนี้

ไม่จำเป็นต้องเล่นดนตรีเป็นเหมือนสมัยที่แม่ของโนเอมียังสาว ทว่านี่เป็นหนึ่งในงานอดิเรกที่มีตรสหายของเธอนิยมชมชอบ และเธอเองก็ชอบเล่นเปียโน

“การแสดงเดี่ยวเนี่ยะ ไม่ใช่ว่าลูกมีนัดกับอูโก ดัวร์เต และไม่ยอกให้เขาควงสาวอื่นไปหรือพลาดโอกาสสวมชุดใหม่หรือแหกเธอ แยกหน่อยนะ ที่เรื่องนี้สำคัญกว่า”

“ก่อนอื่นต้องบอกว่าหนูไม่ได้ซื้อชุดใหม่เลย หนูตั้งใจจะหยิบชุดที่เคยใส่ไปงานเลี้ยงคือกugelhopfer มาใส่ซ้ำต่างหาก” โนเอมีได้กลับซึ่งเป็นเรื่องจริงเพียงครั้งเดียวเพราะเธอนัดกับอูโกไว้ว่าจะไปงานด้วยกันจริงๆ “ฟังนะคะ ความจริงหนูไม่ได้หวังการแสดงเดี่ยวนั้นหรืออีกไม่กี่วันมหาวิทยาลัยจะเปิดเทอมแล้ว หนูจะขาดเรียนไปคือ ๑ ไม่ได้ ไม่อย่างนั้นก็ถูกปรับตลกคะ” เธอให้เหตุผลเสริม

“นั่นก็ให้เขาปรับตลกไป ไร้ลูกค่อยลงเรียนใหม่”

เธอไม่ทันได้อ้าปากเถียง พ่อก็หันขวับมาจ้องเธอตาเขม็งเสียก่อน

“โนเอมี ลูกคือจะขอไปเรียนที่มหาวิทยาลัยแห่งชาติให้ได้นี้ ถ้ายอมช่วยพ่อ พ่อจะยอมให้ลูกสมัครเรียนแล้วกัน”

พ่อแม่ของโนเอมีอนุญาตให้เธอเข้าเรียนที่มหาวิทยาลัยสตรีเม็กซิโก แต่กลับคำนึงถึงความเสี่ยงเมื่อบุตรสาวประกาศว่าอยากเรียนต่อ เธออยากเรียนปริญญาโทสาขามานุษยวิทยาที่มหาวิทยาลัยแห่งชาติ แต่พ่อกลับคิดว่ามันเป็นการเสียเวล่ำเวลา ทั้งยังไม่เหมาะสม เพราะที่นั่นมีชายหนุ่มเดินกันเพ่นพ่าน หน้าซ้ำแต่ทุกคนก็คอยแต่จะยัดเยียดเรื่องสับคนให้สาว ๆ

แม่ของโนเอมีก็ไม่ปลื้มกับลูกสาวหัวสมัยใหม่เช่นกัน ในความคิดของแม่ ผู้หญิงควรใช้ชีวิตไปตามครรลองที่เรียบง่าย ซึ่งหมายความว่าหลังจากปรากฏตัวในวงสังคมเรียบร้อยแล้วก็ออกเรือนได้ทันที ดังนั้นการเรียนต่อจะยิ่งถ่วงให้ครรลองดังกล่าวเกิดขึ้นช้า เสมือนดักแด้ที่ไม่เจาะเปลือกออกมาเสียที สองแม่ลูกเถียงกันเรื่องนี้อยู่บ่อยครั้ง สุดท้าย

แม็กก็ใช้วิธีโยนไม้ต่อให้พ่อเป็นคนตัดสินใจ แต่จนแล้วจนรอดพ่อกลับไม่ยอม ยื่นคำขาดเสียที

ด้วยเหตุนี้ ข้อเสนอล่าสุดของพ่อจึงไม่เพียงทำให้โนเอมีตกตะลึง แต่ยังเป็นการหยิบยื่นโอกาสที่ไม่คาดคิดให้อีกด้วย “พูดจริงหรือคะ” เธอถาม ด้วยความระแวง

“จริงสิ นี่เป็นเรื่องร้ายแรง พ่อไม่ยอมให้มีเรื่องหย่าร้างลงหนังสือพิมพ์ แต่จะปล่อยให้คนอื่นมาเอาเปรียบครอบครัวเราไม่ได้ โดยเฉพาะกาตาลินา...” พ่อกล่าวด้วยเสียงอ่อนลง “เธอเผชิญเคราะห์ร้ายมามากพอแล้ว และคงจะหวังให้ใครสักคนอยู่เคียงข้าง ท้ายที่สุดเธออาจต้องการเพียงเท่านั้น”

กาตาลินาพบพานทุกข์โศกมาหลายต่อหลายครั้ง ครั้งแรกพ่อของหล่อนเสียชีวิต ต่อมาแม็กก็แต่งงานใหม่กับพ่อเลี้ยงที่ทำให้แม่หล่อนต้องเสียน้ำตาอยู่บ่อยครั้ง เพียงสองสามปีให้หลังแม่ของกาตาลิมาก็สิ้นใจ หลังจากพ่อเลี้ยงทิ้งไปอย่างไม่ไยดี เด็กน้อยกาตาลินาจึงย้ายมาอยู่กับครอบครัวของโนเอมี แม้ครอบครัวตาวัดดาจะให้ความรักแก่หล่อนเต็มที่ ทว่าการสูญเสียทั้งพ่อและแม่ได้ทิ้งบาดแผลในใจไว้ไม่จางหาย ภายหลังเมื่อกาตาลินาโตเป็นสาวก็มีเหตุทำให้หล่อนต้องถอนหมั้น ต่างฝ่ายต่างทะเลาะกันใหญ่โต คราวนี้หล่อนถึงกับใจสลายไม่เป็นผู้เป็นคน

ทว่ายังมีชายหนุ่มนิสัยทะเล้นคนหนึ่งที่เกี่ยวข้องมาหาสู่กาตาลินาอยู่หลายเดือน หล่อนเองก็ดูจะชอบพอเขาไม่น้อย แต่พ่อของโนเอมีไม่ถูกชะตากับอีกฝ่ายจึงไล่ตะเพิดเขาไป หลังจากวิมานรักครั้งนั้นล่มสลาย กาตาลินาคงได้บทเรียนจนจำขึ้นใจเพราะหล่อนเก็บงำเรื่องการคบหากับเวอร์จิล ดอยล์ ไว้มิดชิด หรืออาจเป็นเวอร์จิลนั่นแหละที่ยุให้หล่อนอุบเรื่องของทั้งคู่ไว้ ทั้งนี้ก็เพื่อให้มันใจว่าจะไม่มีใครลุกขึ้นมาคัดค้านงานแต่งงานแต่เสียก่อน

“ถ้าฉันหนูควรแจ้งมหาวิทยาลัยสักหน่อยว่าจะขาดเรียนหลายวัน” โนเอมีเอ่ยขึ้น

“ดี พ่อจะส่งโทรเลขตอบเวอร์จิลาว่าคุณจะไปที่นั่น ขอให้ลูกรอบคอบ และรู้จักใช้ปัญญา เขาเป็นสามีของเธอจึงมีสิทธิตัดสินใจแทนภรรยา แต่หาก เขานุ่มบ่ามทำอะไร เราก็จะไม่นั่งนอนใจเหมือนกัน”

“พ่อควรเขียนสัญญาเป็นลายลักษณ์อักษรว่าอนุญาตให้หนูเข้าเรียน ในมหาวิทยาลัยแห่งชาติได้”

พ่อกลับมา นั่งที่โต๊ะทำงาน “พูดเหมือนพ่อจะผิดคำพูดนะ รีบไป แกะดอกไม้ออกจากผมแล้วเก็บผ้าผ่อนเถอะ พ่อรู้ว่าลูกเลือกเสื้อผ้านาน เป็นชาติ ว่าแต่นี่แต่งตัวเป็นใครกันล่ะ” พ่อถาม เห็นชัดว่าไม่ชอบใจชุด เปลือยไหล่ของเธอ

“หนูแต่งเป็นฤดูใบไม้ผลิค่ะ” หญิงสาวตอบ

“ที่นั่นอากาศหนาว ถ้าจะสวมเสื้อผ้าประเภทนั้นออกไปเดินร้อน ละก็ อย่าลืมเอาเสื้อกันหนาวไปด้วยแล้วกัน” พ่อสัพพอก

แม้ว่าตามปกติเธอจะตอบโต้กลับไปอย่างไร เวลาที่โนเอมีกลับนั่งเงียบ เป็นคนละคน หลังตกปากรับคำจะออกไปผจญภัย เธอก็เพิ่งคิดว่าตัวเอง แทบไม่รู้จักสถานที่หรือผู้คนที่รออยู่ปลายทางเลย แล้วนี่ก็ไม่ใช่การไปเที่ยว พักผ่อนหย่อนใจเสียด้วย ทว่าไม่นานโนเอมีก็ปลอบใจตัวเองว่าพ่อวางใจ ให้เธอทำภารกิจนี้ ดังนั้นเธอต้องทำให้สำเร็จ เหลาะแหละงั้นหรือ เธอจะ พ่อจะต้องประจักษ์ในความทุ่มเทที่พ่ออยากเห็นนักหนา ไม่น่ว่าเมื่องาน สำเร็จลุล่วง ซึ่งเธอจะไม่ทำพลาดแน่ พ่ออาจยอมรับในตัวเธอและเห็นเธอ เป็นผู้ใหญ่เสียที

ย้อนกลับไปในช่วงวัยเด็ก เมื่อไรก็ตามที่กาดาลินาเล่นนิทานให้โนเอมีฟัง หล่อนมักบรรยายถึงป่าว่าเป็นสถานที่ที่อันตรายกับเกรเทลไปรษณีย์คนมั่งคั่งไว้ หรือไม่ก็เป็นที่ตั้งที่ซึ่งหนูน้อยหมวกแดงได้พบหมาป่า ความที่เติบโตมาในเมืองใหญ่ โนเอมีจึงเพิ่งตระหนักว่าป่าเป็นสถานที่ที่มีอยู่จริงบนผืนโลก เธออ่านนี้ บางคราวครอบครัวเธอก็พากันไปพักผ่อนที่บ้านติดทะเลของ คุณย่าในเบรากลูซ ซึ่งที่นั่นไม่มีแม่แต่ต้นไม้ใหญ่ แม่ล่องเลยเข้าวัยผู้ใหญ่ ป่าในความทรงจำของเธอก็ยังคงเป็นภาพจากหนังสือนิทานที่เคยเห็น รอบนอกของภาพแรกด้วยดินสอ และตรงกลางมีสีสันสดใส

ด้วยเหตุนี้หญิงสาวจึงใช้เวลาานที่เดียวกว่าจะรู้สึกตัวว่าเธอกำลัง มุ่งหน้าเข้าไปในป่า เนื่องจากเอล ตรีอูนโปตั้งอยู่บริเวณเชิงเขาสูงชัน ประกอบด้วยทุ่งดอกไม้ป่าหลากสีสันแผ่เป็นพรมบุปผา นอกจากนี้ยังมี ต้นสนและต้นโอ๊กขึ้นอยู่แน่นขนัด โนเอมีมองจากบนรถไฟไปเห็นแกะกำลัง ยืนเล็มหญ้ากระจัดกระจาย ฝูงแพะไต่อยู่บนผาหิน ในอดีตแร่เงินได้สร้างความมั่งคั่งให้แก่ชุมชนแถบนี้ ขณะเดียวกันเทียนไขจากไขมันสัตว์เหล่านี้ ก็ทำให้เหมืองสว่างเรืองรอง ช่างเป็นภาพที่งดงามจับใจเสียจริง